

V Praze 22. dubna 29.

Vážný pane stěmí šite,

nemějte mi, prosím, za zlé, že se k vám znovu obracím ve své těžké
hodině; přišla mi ale na duchu, když s největší pravděpodobností bych
mohl být při hošce smrtely přeložen někde do Olomouce nebo Píšťanu.

Koncem května bude se totiž už začínat škola pro důstojníky v záloze
pluků 151-153, kterou doufám šťastně absolvovat - by vojenské věci přes všechnu
by nechtěbnosti práci jin nejsou tak těžké - a to ze 30 aspirantů, již sem
updal prazdský 151. pluk, mňak v Praze u baterie zůstat jin 15, tedy polovina.
To vík, že bych byl velmi nerad každým tím druhým, který bude muset opustit
Prahu, a protož náš pluk je anglem mnoha příbuzných čimřli u vojska
velmi platičích, bude boj, vředemý o těch 15 míst v Praze, velmi tuhý; nedo-
vedu jej sám dobře posoudit, protož neznám osobního nebo služebního
základu. Bude tedy velmi dobrá každá ta zlatá hvězda, o kterou bude
něktehý z prání prohledomí převyšovat měně šťastného kolegu.

Kdyby šlo o nřad, kde si člověk mňak přlí nebo chueh' k práci udobyt
jistějšího postavení, jako to v civilních mňadech, jak si je představený, ani býva',
neobtěžoval bych vás, pane stěmí šite, svou prosbou o pomoc; na vojně

ale, kde se tyto vlastnosti nemějí civickým mentkem a kde cesty spravedl-
nosti bývaly jistě splnitější, než v civilu, nepokládám svoji potřebu o
protekcii zůstat nemorální, abych s ní nemohl před vás předstoupit
a upřímně vás poprosit, abyste mi laskavě zase věnoval něco ze své přizně,
jež máte mezi lidmi a zhabil pro mne na příslušných místech slovo.

Kdyby poměry byly jiné, šel bych snad rád vojácit jinam a
podívat se, co je starého v Olomouci; dnes ale, myslím, bych se tam
ubrálil starostmi, zda je slečna Kármánová zdravá - je to nyní pro
nejbližší budoucnost vlastně můj cíl, vytrásat ji konečně z věčného stonání,
abych potom v Praze klidně se mohl věnovat tomu, na co dnes
pohlížím jako na zemi zadělanou: poznat historii Slavie a dodělat si
někde práci, jež mi leží doma načatý. Dřím se hol' kulturní i
hospodářsky nad vodou jin duobnými články do Technického slovníku
a i pro ty jižní Čechy musím ku čas jin kráť.

Pochopíte mne, pane stěmí šte, jistě, poněvadž jst mi na tolikrát
tak dobře poradil; proto se Vám přiznávám tak otevřeně, jaké jsem by
obřady, jež mne by zatím v Praze dráí.

Je mi tedy vlastně o toto: velitelem školy je štpt. Klein, který
učení patrně málok na rozdíl; bohužel vymyká se jakýmkoli vlivem.
Návrh projde rukami pplk. Hlaška, velitele pluku, a ten štkne patrně
některá jména a nahradí je svými. Konečně návrh potvrdí min. vojcu-
shi, patrně V. oddělení (osobní), s konečnou platností, jež vyvozná
počtní stavby br pluku, jejich aspiranti jsou v naší škole a má tedy patrně
největší vliv na výběr, ev. jeho potvorní; zdá se, že pplk. Hlašk se na
médem bude řídit jeho pokyny, poněvadž za nedlouho bude jmenován
plukovníkem a dá tedy na nřidní slovo už jst na stokrómé.

Jak náčte vidět, jsem to fakta smířena s nejnáhodlivějšími dohady; své se to
ale nedozvím, každé mlčí a je jedná.

Když mi stihl pan generál Nebeský, že tady u pluku i v ministerstvu
má známé a že by mi laskavě wspomohl; proom kásky, pane
okční šte, požádejte jej o to a máh-li v ministerstvu krom něho i
jiné známé, přimluvit se; v tihle listě se ani bude střílet na ostro
a že potěče krev, je dnes už jistě.

Povede-li se vám to, bude to největší dobro, jež jěh mi kdy dal. Jsem
jak bezmocný v tihle věcech a stydím se za to, že přirobím náde lidi
volik starost; chtěl bych ale jednou stát se jejich hoden.

Děkuji vám, pane okční šte, a až přijde zase někdy do přednášky -
kdy nás dost zavírají, aby rozřili kážně a mtkpali z nás takové civilní
zlytky, jako posílili lonky pro odporuším volnu za nicem na všky
univerzitní knihovny - řeknu vám, jak jsem vám vděčen.

váš

Ing. Václav Mencl,
svob. fr. školy pro diáky v záloze pl. 157-153
v Praze, Uršulská kasárna.

V Praze, 15. května 29.

Vážený pane rektoriče,

docetl jsem dnes vaši novou knížku, kterou jste mi laskavě
odeslal a přešl vám, abych vám za ni upřímně poděkoval,
i za to, co jste mi tam vepsal, když už tak nemohu učinit
nic. Ukázal jste nám znoem, jak se mají dělat sbírky a
prát stránky o lidovém umění, aby byly nejen vědecky hodnotné,
ale i poutavé a pěkné. Navštívil jsem tam řadu stánků známých,
překvapila mne ale ta veliká podrobnost a obrátllost: předloni
leden u Jelšavy jsme našli rotnudu, na půl románskou, na
půl barokní, křivými zdí obklopenou, a v ní pahorou vstřípní
zvonici; měli jsme radost, šlo to v kraji dost odlehle, že konečně
máme taky "svůj" obzov, jak jsme tomu říkali. Vzpomínám si
na ni, prohlížíte vaši knížku, a přiznávám se, měl jsem tak
trochu radost, že je tučí jedna architektura na celém Stoucku, která
se dovedla zachovat před fotoaparátem a že je tedy opravdu "naše".
A roba obrátím několik stránek, najdete ji, v krajní fotografii, a pod ní
stojí Jelšava, Sivečice. Když přijdu jednou z vojny zase do života, chtěl
bch vás, pane rektoriče, poprosit, abyste mne vzal na své
pracovní cestě sebou; byla by to pro mne škola, jakou žádná
univerzita nemůže dát.

žijeme teď tady v kasárnách v napětí, jak to s námi k prvnímu
úvodu dopadne; omd nahm ji už specifik, vyhledat se kají a přičítat
až poslední den, aby se odstranily všechny zátky. Děkuji vám, pane
státní úřad, za to, co jste pro mne udělal, a že jste opravdu rád,
aby se mi podařilo žít v Praze.

Minulý týden jsme vstoupili u Mělníka; měli jsme tam postaveno
po čtyři dni nepřetržitě, letadla se čirila, my stříleli na stěpo po
nich z děl i kulometů, bylo ran a ránu, pod stany jsme spali v
Chlumce u nějakého barokního portálního kostelíka, celou noc jsme
spívali a večer to stálo odpočíval v zámečku v Mělníce - a tam jeden z
panů generálů zapomněl na odstup, který celý den více nám měl a
důvěrně povídal, že bychom se byli ani sotva ubránili. Byli tam také
majori od letců, dělali vše, že to nedělají, ale měli zábrnu z toho ohrom-
nou radost; přičítali hlášením, které jim podal povozovací letec o celém
našem přesunu, na jehož dobrém maskování jsme si tolik zakládali, spočít-
al nás až do posledního taktu, udal počet hlášením, rychlost pochodu,
měl nás jako na dlani; marnili jsme marnost našich zbraní, hitraj má
jin 35 zábrnu na jedno sestřelení, a navrhl jsme, aby nás rozpustili domů.
Shoda jin, že tomu nechcete rozumět.

Kaňka varovně je teď zas trochu hříš, zlobí se zas oho a musila
trochu vysadit z ústředím; jsem vám vděčen, pane státní úřad, za pozor-
nost, kterou se věnujete a která je tolik těší. Pokaždé mi upraveni celý
obráh vašich přednášek a měla velikou radost, že o nových přehrápěních
která přinesla oprava lodí na Karlově, věděla něco než já.

Děkuji vám tedy za to a těším se, že se mi podaří po škole,
konečně v Praze přijít zas jednou do Staré Prahy.

váš
Ing. Václav Klouček.

V Bratislavě, 23. června 29.

Vážení pane sekční šéfe,

dostal jsem od Těy psaní o tom, která u vás dělala zvoněku, vypisuje mi dopodrobna všechno, nač jst si jí ptal, omlouvá se mi, něco zě jny poplešla, zě je rozbráita, ale hlavně: jak jste byl k mi dobrý.

Chtěl bych vám, pane sekční šéfe, za to nějak pěkně poděko-
vat, bylo to něco tak mladého, krásného a čistého od vás; nedovedu
to ale tak, jak bych si přál a chci vám proto opsat kus toho
psaní, které jsem dostal:

"... to jsme jst zrovna k Peršymu a najednou se Wirth otočí
(bylo to kousek za tím cukrářským Šěrbovým), zě jny mně musí
koupit bombony, když jsem tak uměla, to zě děti vždycky musí
něco dostat, když jsou hodné. A koupil mně děsně dobré bombony,
v takových brejzličkách jako jsou indiáni a taky tak velké!
To vš, jakon jsem měla radost! Až je mně líto to jst, věřis, mám
je tady na stole, korbám na ně a je mně to pořád ještě divné.
Ani se mi opravdu nechce věřit, zě jsou od něho. Bylo to tak moc

milí od něho; já si je dlouho schovávám, jin jedno jsem měla a jedno
jsem dala dopomá mamince. Witt byl tak rozstomilý, vypravoval mně
a pořád měl strach, že je zima, abych se nenastudila, že prý by to bylo
pro mně nebezpečné, ale mně vůbec nebylo zima ani trochu, mně by
bombony a včerno kuki, co mi říkal, zahrnovalo jako nejtěplejší sluníčko.
To mně nikdy nenapadlo, že bych od některého profesora dostala ze žlástku
bombony. Ale vidí, jakon se mu odměříme a taky mu uděláme radost
a já mu o prázdninách jistě namaluji knížku, jak jen bychom dovedu.
A rozhodně něco z Andersena, protože ho máme rádi. Dvojnásob bych
chtěla, aby už bylo po vojně; jedno cukrátko bych Ti dala, ale víc ani
o jedno, protože to je šloda jíst, nejsem to obvyklá cukrátko, jsou symbolem
Boho, že k nám byl někdo hodný a mají proto velkou cenu. Vidí, že
na to nikdy nezapomeněš a že to Wittovi jakon oplátně a taky mu
něco sám, co mu udělá zrovna tak velkou radost? "

Vidíte, pane skvělí ští, takhle mluví někdy jin svin
stei, poněvadž jakoně ten býval k mi taky tolik pozorný, Udělal
jste ji radost, jako někdo kdě za celý rok; a děkuji vám tolik
za to, zvláště teď, když trochu toho životního optimismu tak
potřebuji na konci studií!

Váš
Frybáclav Muel.

Jin prosím, nenechte mne, že víte, co vám stejně chystá;
je to malice pro nás, ale jí to způsobí zase řadu radostných chvil.

V Bratislavě, 1. srpna 1924.

Vážený pane sekretéře,

prosim Vás pěkně, přijďte-li někdy do úřadu, zařídě tam
laskavě podámí si žádost o svých 14 měsíců; při garovně domní
o tom, aby akce mohla být směrná. Neobtěžoval bych Vás,
avšak tím, že už bude pomalu nejvyšší čas, čímž všichni aspiranti
si už žádost podali a čekáme za prudké boje.

Že mi psal, že svůj se stěhuje do Sobovského domectva; kolikrát
jsem tam tedy k Vám z Mělnické ulice chodil, kolikrát jsem si myslil,
tam je by bylo krásné, poctivé a aristokratické bydlení. Přijít ho
zejména Vašemu fduktovi, třebaže je ho tak málo užije; ať se
s tím jednou v tv. Že na Hradě a rozhodně nezapne Vaši krev.

Byl jsem se tv už svažit podívat v pam. úřadě a velmi rád pomohu
na architektonické robotě; jde teď o novostavby spon věží někde na
střední venkov, a p. S. Hofman má v hlavě restauraci bratislavského
hradu; rád mu ho zaměřím, je to velmi příjemná zmeřna hod pro mne,
ale velmi pochybní, že dojde prakticky alespoň k zabezpečení toho, co tam
je, natož pak k přizpůsobení novým účelům; to by musila mít republika
si někde zlatý důl. Je to už málo přirodní, ne stavební, a dívám k nám

Andy z Dunajského nábrží ani tak jako na polorozvalenou pyramidu,

Bratislava je skutečně krásná, mám už tu jas prohledovaný krásný dům, ale má i pěkné okolí: ty výhledy ve Vajnovech, Cíferu, Chorvatském Grobu, malované černé kuchyně s hmečky a talířky, pak vinice na úbočí karpát, velbloudí Dunaj s lagunami a cestou otevřenou na Orient, tu zvláštní květena trávy, ale zejména mohyli - apoloni, bítopáskové a mnoho roháčů večeř - medivím se je jít mi o ni vždycky jin pěkně vypravoval, a je-li tu oproti Čechám dráž, však to uvidíme zase tím, je tu hodně mít z vojny po venkově řadu známých jaké bych si jindy sotva ani představil, takže všechno bude možno nakupovat na velko. Potom vás budu pane slyšet šte, že soubor modřanským a tratorským vinem, chutná-li vám; jsou tu velice laciné nákupní prameny, z jara tu byly spousty velikých zahraničních jahod, jak se volá pod vinnými terci; pak tu mají úborné domácí uzené maso - to všechno jsem zjistil minulý týden u Pístin na manévroch.

Ještě u skutečně ote dvaz šca ižn, na to, že nás tu budete pane slyšet šte, vždycky navštívovat, když sem přijдете. - a ty sem jādít často. Budete pro nás poslem české kultury, a my vám pak chceme oplácit vším tu váš dobrotu, kterou teď, v hubených letech nám prokazujete. Nechte ani, jaký máte ohrožený morální vliv na šču; přianala se mi, že vždycky, když je něco nepřijimného potka, cítí život pohůbr s vámi se rohat, protože my do ní vlijete mnoho svého optimismu a radosti.

Děkují vám, pane slyšet šte, mnohokrát, a byl bych šťastný kdybych vás už zas mohl navštívit v Nošickém paláci.

Váš věrný sluha

(čtver aspirant det. pl. 153, 1. batalie, Bratislava)